

Τα νέα βιβλία των Θρησκευτικών απαξιώνουν την αλήθεια και προετοιμάζουν για την αποδοχή της πλάνης (Αρχιμ. Αυγουστίνος Γ. Μύρου, Δρ Θ.)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 20 Οκτωβρίου, 2017

Είναι γενικά αποδεκτό ότι η παιδεία έχει άμεση σχέση με την αλήθεια, καθόσον είναι ταγμένη να ικανοποιήσει μία βαθύτατη επιθυμία του ανθρώπου, αυτήν της αναζήτησης της αλήθειας. Αυτή η τόσο κοινότοπη και καθολική αλήθεια περιφρονείται προκλητικά από τους έμπνευστές, τους συγγραφείς και τους έχοντες την πολιτική βούληση για την επίβολή της διδασκαλίας του μαθήματος των Θρησκευτικών μέσω των νέων βιβλίων.

Το συμπέρασμα αυτό συνάγεται από ικανά σημεία του περιεχομένου του συνόλου των βιβλίων. Άρκουν κάποιες χαρακτηριστικές έπισημάνσεις.

Άς λάβουμε ως παράδειγμα από το βιβλίο (φάκελο) των Θρησκευτικών της Β΄ Γυμνασίου τη θεματική ένότητα, που αναφέρεται στην ταυτότητα του Προσώπου του Ίησου Χριστού με γενικό τίτλο, «Ποιός είναι ο Θεός των χριστιανών; "Τίνα με λέγουσιν οί άνθρωποι είναι;»». Ακόμη και αυτός ο τίτλος απομακρύνει από τον προσανατολισμό να αναζητηθεί ο μόνος αληθινός Θεός και παραπέμπει στην αντίληψη ότι ο Θεός των Χριστιανών είναι ένας από τους πολλούς Θεούς των διαφόρων Θρησκειών.

Η ταυτότητα του Ίησου Χριστού, όπως αυτή συμπεραίνεται στην Έκκλησία από το πώς ο ίδιος αυτοαποκαλύπτεται με τις θεοφάνειες και από το πώς μαρτυρούν γι αυτόν αθένητοι και έγκυροι αυτόπτες μάρτυρες, τον έμφανίζει ως τέλειο Θεό, και μάλιστα τον μόνο αληθινό Θεό, ο οποίος έγινε και τέλειος άνθρωπος, όμοιος κατά πάντα με έμãς, εκτός από την άμαρτία.

Στην αναφερθείσα θεματική ένότητα προτάσσεται μία εισαγωγή με σειρά έρωτημάτων για τον Ίησου Χριστό, τα όποια πρόκειται να άπαντηθούν στην ανάπτυξη, που ακολουθεί. Οί συγγραφείς ξεκινούν την ανάπτυξη με την παράθεση της γνώμης διαφόρων προσώπων για τον Ίησου Χριστό, συνεχίζουν με κείμενα από την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη, από αρχαίους έλληνες συγγραφείς, και από μουσουλμανικά βιβλία.

Έπιλέγονται με έντελως ύποκειμενικά κριτήρια πέντε έπωνυμα πρόσωπα της έποχής του Χριστού και πέντε της δικής μας έποχής.

Από την έποχή του Χριστού προβάλλονται οί γνώμες του Νικοδήμου, κρυφού μαθητού

τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Πιλάτου, ρωμαίου πολιτικοῦ διοικητοῦ, ὁ ὁποῖος, παρ' ὅλον ὅτι ἀναγνώρισε τὴν ἀθωότητα τοῦ Χριστοῦ, τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο, τοῦ λατίνου ἱστορικοῦ Τάκιτου, τοῦ Ἰουδαίου ἱστορικοῦ Ἰώσηπου, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐντελῶς ἀδιάφοροι γιὰ τὸ ποιὸς πράγματι ὑπῆρξε ὁ Ἰησοῦς, ἀλλὰ ἀπλῶς καταγράφουν τὴν παρουσία του στὴν ἐποχὴ τους, καὶ τοῦ εἰδωλολάτρη φιλοσόφου Κέλσου, σφοδροῦ πολέμιου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, φθάνοντας στὸ σημεῖο νὰ τὸν χαρακτηρίσῃ ὡς μάγο καὶ ἀπατεῶνα.

Ἀπὸ τοὺς συγχρόνους μάρτυρες, ποὺ προβάλλονται, οἱ δύο εἶναι ἀλλόθρησκοι, ὁ Ἰνδουιστῆς Μαχάτμα Γκάντι, καὶ ὁ ἔβραϊος καὶ ἐπίσημος σιωνιστῆς γιὰ ἓνα διάστημα, Μάρτιν Μπούμπερ, ὁ ἓνας ἐτερόδοξος, ὁ Πασκάλ Μπρυκνέρ, ὑποστηρικτῆς τῶν βομβαρδισμῶν τοῦ ΝΑΤΟ ἐναντίον τῆς Σερβίας τὸ 1999, καὶ δύο βαπτισμένοι Ὀρθόδοξοι, ὁ Τάσος Λειβαδίτης, ποιητῆς μὲ ἐντονη πολιτικὴ δραστηριότητα στὸν χῶρο τῆς Ἀριστερᾶς, καὶ ὁ Νίκος Καζαντζάκης, ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου «Ὁ τελευταῖος πειρασμός», μὲ τὸ ὁποῖο βλασφημεῖται ἀκατανόμαστα τὸ ὄνομα καὶ τὸ Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἄν εἶναι δυνατὸν μὲ αὐτὴ τὴ σύνθεση τῶν μαρτύρων νὰ ὀδηγηθῇ κάποιος στὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ Προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ! Πόσο μᾶλλον ὅταν ἡ Ὀρθόδοξη Παράδοση θέλει τοὺς ἀύθεντικούς καὶ ἔγκυρους μάρτυρες μὲ κάθαρση, φωτισμὸ καὶ θέωση.

Τὰ κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀκόμη καὶ αὐτὸ τῆς ὁμολογίας τοῦ ἀποστόλου Πέτρου γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, «Σὺ εἶ ὁ Χριστός, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» (Μτθ. 16,16), ποὺ παρατίθενται, ἀπὸ μόνα τους, χωρὶς τὴν ἐρμηνεῖα τῶν θεοπνεύστων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, δὲν μποροῦν νὰ ἐκφράσουν ὀλοκληρωμένη τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι αὐτὰ τὰ ἴδια κείμενα εἶναι ἀποδεκτὰ ἀπὸ διάφορες προτεσταντογενεῖς αἱρέσεις, ὅπως αὐτὴ τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά, ἡ ὁποία ἀποδεδειγμένα ἔχει πλανεμένη ἀντίληψη γιὰ τὸ Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἐπομένως ἡ ἀπλῆ παράθεσή τους δὲν σημαίνει ὅτι μὲ αὐτὰ μαρτυρεῖται ἡ πραγματικὴ ταυτότητα τοῦ Κυρίου, ὅταν μάλιστα παράλληλα παρατίθενται κείμενα τῶν Μωαμεθανῶν, χωρὶς κανένα σχολιασμὸ διακρίσεως.

Τὰ κείμενα ἀπὸ τὸ Κοράνιο καὶ τὶς Χαντίθ, ὄχι μόνον δὲν διαφωτίζουν τὸ ζήτημα τῆς πραγματικῆς ταυτότητας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τὸ συσκοτίζουν περισσότερο.

Εἶναι ἀπαραίτητο ἐπίσης νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι σὲ ὅλες τὶς μαρτυρίες τῶν παραπάνω προσώπων δὲν γίνεται καμμία ἀναφορὰ στὸ ἀρχικὸ καὶ οὐσιαστικὸ ἐρώτημα, «Ποιὸς εἶναι ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν;», δηλαδή, ποῖα εἶναι ἡ ταυτότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐὰν εἶναι ἢ δὲν εἶναι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός. Ὅλες οἱ ἀναφορὲς εἶναι σχετικὲς μὲ τὴν ἠθικὴ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Κι αὐτὴ τὴν διδασκαλία οἱ συγγραφεῖς τοῦ βιβλίου δὲν τὴν προβάλλουν στὸ πνευματικὸ πλαίσιο τοῦ ἥθους, ποὺ δίδαξε καὶ παρέδωκεν ὁ Χριστός, τὸ ὁποῖο ἔχει ἄμεση σχέση μὲ τὶς δογματικὲς ἀλήθειες ποὺ

ἀποκάλυψε ὁ ἴδιος. Ἀντίθετα τὴ χρησιμοποιοῦν ἀποσπασματικὰ στὸ πλαίσιο τῆς ἐπικρατούσας κοσμικῆς ἠθικῆς φιλοσοφίας. Στὴν πραγματικότητα ὑποτάσσουν τὴν ἠθικὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ στὴν θεωρούμενη ἀπὸ τὸν κόσμον ἀναντίρρητη ἀρχὴ τῆς λεγομένης «πολιτικῆς ὀρθότητος» (political correctness), δηλαδή τῆς ἀπολυτοποίησης, τῆς θρησκευτοποίησης τῆς πολιτικῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς σχετικοποίησης τῆς ἀποκεκαλυμμένης χριστιανικῆς ἀλήθειας.

Ἡ δουλικὴ ὑποταγὴ τῶν συγγραφέων τῶν νέων βιβλίων τῶν Θρησκευτικῶν στὴν «πολιτικὴ ὀρθότητα» γίνεται κατάδηλη καὶ ἀπὸ δύο ἀκόμη σοβαρὲς λεπτομέρειες, ποὺ ἀνιχνεύονται σὲ διάφορα σημεῖα τῶν βιβλίων. Οἱ ἐν λόγω συγγραφεῖς ἀποφεύγουν μὲ ἐπιμέλεια νὰ χρησιμοποιήσουν τὴ λέξη ἁμαρτία, ἐπειδὴ προφανῶς δὲν εἶναι συμβατὴ μὲ τὴν «πολιτικὴ ὀρθότητα». Σὲ κάθε περίπτωση τὴν ἀντικαθιστοῦν μὲ τὴ λέξη «λάθος». Καὶ ὅταν ἐλάχιστες φορὲς ἀναγκάζονται νὰ τὴν παραθέσουν τὴ θέτουν μέσα σὲ εἰσαγωγικά. Ὅμως, ἐκτὸς ἀπὸ τοῦ ὅτι ὑποτιμοῦν τὴ θεόπνευστη γραπτὴ καὶ προφορικὴ Ἱερὴ Παράδοση, ἡ ὁποία ἔχει καθιερώσει τὸν ὄρο ἁμαρτία, ἀλλοιώνουν καὶ τὸ περιεχόμενο τῆς πραγματικῆς τῆς ἔννοιας, ἡ ὁποία παραπέμπει στὴν ἀποξένωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ στὴν τελικὴ ἀστοχία γιὰ τὴ σωτηρία, καὶ ὄχι ἀπλῶς σὲ ἓνα ἀνθρώπινο λάθος, ποὺ ἀφορᾷ προσωρινὰ μόνον τὸν ἴδιο καὶ κάποιους συναθρώπους του.

Ἐπίσης ἔχουν οἱ ἴδιοι ἐξαλείψει τελείως στὰ κείμενα τῶν βιβλίων ἓναν ἄλλον ὄρο, ὁ ὁποῖος ἀφειδώλευτα χρησιμοποιεῖται στὴν Ἱερὴ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ στὴν εὐρύτερη Γραμματεία, τὸν ὄρο αἵρεση. Ἐφθασαν στὸ σημεῖο νὰ χαρακτηρίζουν τὶς γνωστὲς σὲ ὄλους μας αἵρέσεις τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά καὶ τῶν Πεντηκοστιανῶν ὡς «θρησκευτικὲς κοινότητες»! Ὁ ὄρος αὐτὸς εἶναι ἀδόκιμος γιὰ τὶς συγκεκριμένους περιπτώσεις, διότι οὔτε τὴν ἱστορία, οὔτε τὴν ταυτότητά τους ἐκφράζει. Οἱ ὁμάδες αὐτὲς οὔτε ἀπὸ κάποια θρησκεία προῆλθαν, οὔτε τὰ δόγματά τους ἔχουν σχέση μὲ τὰ δόγματα κάποιας ἀπὸ τὶς γνωστὲς θρησκείες. Προῆλθαν ἀπὸ διαδοχικὲς ἀποσχίσεις ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὰ δόγματά τους εἶναι τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας διαστρεβλωμένα. Γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει καλύτερος καὶ ἐκφραστικώτερος ὄρος ἀπὸ τὸν ὄρο αἵρεση, ποὺ σημαίνει ἐπιλογὴ τῆς διεστραμμένης χριστιανικῆς ἀλήθειας.

Τέλος ἐκεῖνο, ποὺ ὑποὺλα καὶ στοχευμένα ἀδικεῖ τὴν ἀλήθεια, εἶναι ἡ παράλληλη παράθεση προσώπων, συμβόλων, βιβλίων, εἰκόνων, προσευχῶν, ἐορτῶν, δογμάτων, ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς Ὁρθοδοξίας, τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν θρησκειῶν, χωρὶς καμία διάκριση ἀνάμεσα στὴν ἀλήθεια καὶ στὴν πλάνη, καὶ χωρὶς καμία ἐνθάρρυνση πρὸς τοὺς μαθητὲς νὰ ἀναζητήσουν τὴν ἀλήθεια. Ἀντίθετα, σύμφωνα μὲ τὸ γενικὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλοκατανόησης, οἱ μαθηταὶ προσανατολίζονται νὰ κατανοήσουν καὶ νὰ ἀποδεχθοῦν τὸ «διαφορετικὸ», ἀνεξάρτητα ἐὰν αὐτὸ εἶναι ἀληθινὸ ἢ ψεύτικο.

Διερωτᾶται κάποιος, ἐὰν οἱ ὑποστηρικταὶ τῶν ὡς ἄνω βιβλίων θὰ ἀποδέχονταν νὰ

διδαχθῆ στὰ δημόσια σχολεῖα μία θεματικὴ ἐνότητα στὴν Κοινωνικὴ καὶ Πολιτικὴ Ἀγωγή μὲ θέμα τὰ καθεστῶτα διακυβέρνησης τῶν κοινωνιῶν, στὴν ὁποία θὰ εἶχαν παρατεθῆ δίπλα δίπλα τὰ γνωστὰ καθεστῶτα, Δημοκρατία, Βασιλεία, Ἀπολυταρχία, Δικτατορία, Φασισμός, μὲ θετικὰ μόνον χαρακτηριστικὰ γιὰ τὸ καθένα, χωρὶς καμμία πρόθεση νὰ διακριθῆ ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ μὲ γενικὴ καλλιέργεια τῶν μαθητῶν νὰ συνηθίσουν νὰ κάνουν ἀποδεκτὸ τὸ «διαφορετικόν»!

Αὐτὴ ἡ βασικὴ φιλοσοφία τοῦ συγκρητισμοῦ, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ὑπόβαθρο τῆς συγγραφῆς τῶν νέων βιβλίων (φακέλων) τῶν Θρησκευτικῶν, ὄχι μόνον ἀπαξιώνει τὴν ἀλήθεια, βασικὴ καὶ ἀπαραίτητη παράμετρο τῆς ἀληθινῆς παιδείας, ἀλλὰ συγχρόνως προετοιμάζει τὶς ἀνυποψίαστες παιδικὲς συνειδήσεις νὰ ἀποδεχθοῦν στὴ δεδομένη στιγμή τὴν πλάνη, μὲ ὅλες τὶς τραγικὲς τῆς συνέπειες.

Ἄν εἶναι δυνατὸν αὐτὴ ἡ παιδεία νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ ἀπὸ ἓνα συνειδητοποιημένο ὀρθόδοξο χριστιανό! Ποιὸς ἀπὸ τοὺς ἀγίους πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς παλαιότερους καὶ τοὺς νεωτέρους, θὰ τὴν ἀποδεχόταν; Ποιὸς θὰ τὴν ἐπικροτοῦσε; Οὐδείς! Ποιὸς δὲν θὰ τὴν ἀντέκρουε μὲ ὅλη τὴν δύναμη τῆς ψυχῆς του; Ὅλοι θὰ τὴν πολεμοῦσαν ὡς ἀσύμβατη πρὸς τὴν ἐν Χριστῷ φιλοσοφία.

Ἄς ἀναλογισθοῦμε ὅλοι μας μὲ ὑπευθυνότητα, ποιοὶ εἴμαστε, ποιὲς εἶναι οἱ ρίζες μας, ποιὸς ὁ προορισμὸς μας, καὶ μὲ αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις νὰ ἀγωνισθοῦμε γιὰ τὴν παιδεία ποὺ ἀρμόζει σὲ παιδιὰ βαπτισμένα Ὀρθόδοξα, ἀπογόνους τῶν ἀγίων καὶ τῶν μαρτύρων.